

en social Udvikling paa samme Maade, som Sygekassebevægelsen har haft den allerstørste Betydning for den almindelige Arbejderforsikrings Udvikling.

ad 5. Vanskeliggørelse af en Gennemførelse af Rentesystemet.

Nogle anerkendte Forsikringselskaber har standset deres Virksomhed paa Grund af Tab i andre Brancher. Takket være Samarbejdet med andre Selskaber og det stillede Depositum har de forsikrede ikke lidt Tab i den Anledning. Ved en delvis Overgang til Rentesystemet vil man kunne kræve, at Selskaberne straks betaler for Køb af en Livrente eller paa anden Maade stiller Sikkerhed for Rentens Kapitalværdi. Det synes imidlertid vanskeligt at se, hvorledes man uden at stille urimelige Krav kan opnaa tilstrækkelig Sikkerhed for et Selskabs senere Forpligtelser som Følge af en Adgang til Revision af Erstatningerne, maaske 10—20—30 Aar efter Ulykkestilfældet. Under Rentesystemet synes det nødvendigt at have et stærkt begrænset Antal af store og ubetinget solide Forsikringsinstitutioner med indbyrdes solidarisk Ansvar. — Efter Ingeniør *Schöllers* Opfattelse er disse Vanskeligheder stærkt overdrevne. Der er mange Maader, hvorpaa dette Spørgsmaal vilde kunne løses, og bl. a. vilde der ved et fast Arrangement f. Eks. med Statsanstalten for Livsforsikring næppe være noget til Hinder for, at eventuelle Livrenter kunde indkøbes under en saadan Form, at de ogsaa kom til at omfatte kommende Reguleringer i op- eller nedadgaaende Retning. Et solidarisk Ansvar mellem Forsikringsinstitutionerne vilde ikke være nødvendigt.

Iøvrigt vil de Tilfælde, hvor der kan blive Tale om Ændring af Livrenten efter 10, 20 eller 30 Aars Forløb, ikke kunne faa nogen nævneværdig Betydning. Thi de reelle Forandringer i Invaliditetsgraden indtræder paa et langt tidligere Tidspunkt efter Ulykkestilfældet.

I Tyskland, hvor man i mange Aar har anvendt Rentesystemet, gælder da ogsaa den Regel — som sikkert er Flertallet bekendt — at man normalt reviderer Livrenterne i indtil 5 Aar og derefter kun i særlige Tilfælde, naar der foreligger et specielt, af en Voldgiftsdomstol anbefalet Andragende.

En fast Revision efter mere end 5 Aars Forløb vil blot

- 1) fremme Tilfælde af traumatisk Neurose, og
- 2) medføre store og bekostelige Kontrolforanstaltninger, hvis man ikke indstiller sig paa ensidigt at finde de Tilfælde frem, hvor Invaliditetsgraden er blevet forøget.

Men Livrentesystemet rummer overhovedet altid en Fare for Forøgelse af Tilfælde af traumatisk Neurose og bør derfor ikke anvendes paa saadanne Tilfælde. —

De øvrige Medlemmer skal heroverfor indskrænke sig til at bemærke, at der ved Rentesystem er Tale om ikke alene periodiske, af Forsikringsinstitutionen iværksatte Revisioner, men ogsaa om mere tilfældige, af de tilskadekomne ønskede Revisioner, og ikke alene om Revisioner til Nedsættelse af Renten, men ogsaa om Revisioner til Forhøjelse af denne ved indtrædende Forværrelse af Tilstanden. Saadanne Revisioner kan finde Sted længe efter Ulykkestilfældets Indtræden. — Ingeniør *Schøller* forudsætter, at Forværrelse af den tilskadekomnes Tilstand paa Grund af Alder eller Sygdom, der ikke har Forbindelse med Ulykkestilfældet, ikke skal berettige til en senere Forhøjelse af Renten, og under denne Forudsætning kan Krav om Revision af Renten efter mere end 5 Aars Forløb kun sjældent komme til at foreligge og maa blive uden praktisk Betydning for Spørgsmaalet om, hvorvidt Rentesystemet vil kunne gennemføres under den nu gældende Lovforsikringsordning med fornøden Sikkerhed for Opfyldelsen af Selskabernes Erstatningsforpligtelser. —